

El Caminant

Jo vaig ser testimoni de Jehovà, em passava el dia al carrer
però l'apocalipsi no arribava mai i prompte em vaig cansar
de fer

aleshores vaig provar en un club d'escaladors, per veure
d'apropar-me a déu

allà vaig conèixer un vell mariner que em va convidar al
seu vaixell

en una illa del Mediterrani vaig conèixer un DJ anglès
a Londres treballava en un soterrani, i jo adore fer un tast
d'escenes diferents.

Aquell joint era una festa, tothom en volia formar part
després d'una sessió de matinada, vaig fer l'amor amb una
marxant d'art.

Entre museus i galeries desfilaven els dies i els
personatges intrigants

una antiga estrella de rock obsessionada a pintar, dels
meus ossos s'hi va encapritxar

Tenia una mansió a les Bahames i cap allà ens vam enfilar
la casa era plena de marietes i madames, a penes vaig
tardar a ser ben popular.

Vaig a pressa, vaig a pams, vaig on la sort em porta,
només sóc un caminant

les he vist menudes, les he vist grans, he tingut el sant de
cara, també l'he vist passant

alguna cosa he après i ja no jutge res, com l'aigua m'adapte
a tota raó de pes

Jo vaig ser traficant de substàncies, em passava el dia al carrer
però aquella professió implicava cert perill i vaig decidir deixar de ser
a una comuna de muntanya em vaig retirar, per tal d'aclarir el cos i la ment, amb vegetarians, vegans, pacifistes militants i la renúncia com a argument dels boscos baixí a les planures quan creia haver estat curat
però les ciutats són plenes de les drogues més dures i ara sé que torne a estar intoxicat

Vaig a pressa, vaig a pams, vaig on la sort em porta, només sóc un caminant
les he vist menudes, les he vist grans, he tingut el sant de cara, també l'he vist passant
alguna cosa he après i ja no jutge res, com l'aigua m'adapte a tota raó de pes

Vaig a pressa, vaig a pams, vaig on la sort em porta, només sóc un caminant
les he vist menudes, les he vist grans, he tingut el sant de cara, també l'he vist passant
alguna cosa he après i ja no jutge res, com l'aigua m'adapte a tota raó de pes
sí, així sóc!

No digues que no pot ser

Dius que no són bons temps per a l'amor —la vida t'espanta—, que busques però no hi trobes l'esperança.

Assegures que el passat fou molt millor i dir això no et cansa,
també dius que la humanitat no avança.

No digues que no pot ser.
No parles, ja no vull escoltar res més.
Conservaré les ales, encara que siguen fetes de paper.
No digues que no pot ser,
quan tot està predestinat a canviar.
Els nous temps ja s'acosten, si no pots assumir-ho fes-te a un costat.

Dius que són temps de ràbia i de dolor —quan no ho han sigut?,
pregunte.
La felicitat és un estat presumpte.
Assegures que hi havia un temps més digne de memòria.
No serà que coneixes ben poc la història?

No digues que no pot ser.
No parles, ja no vull escoltar res més.
Conservaré les ales, encara que siguen fetes de paper.
No digues que no pot ser,
quan tot està predestinat a canviar.
Els nous temps ja s'acosten, si no pots assumir-ho fes-te a un costat.

No digues que no pot ser.
Conservaré les ales.

AP 7

Marxe sobre rodes
Creue llomes junt a platges
Des de l'horitzó el sol del matí
S'escampa sobre un cel diví
Núvols m'acompanyen cap al nord
El vent no bufa fort
Potser hi haurà sort

Entre sendes, masos i camins
Creixen garrofers i pins
Les sulside dels barrancs

Evoquen temps de pluja i fangs
Creue el delta de l'Ebre cantant
Les aus van emigrant
Les hores van passant
Van passant

Només mire el que em convé mirar
Als dos costats de l'Ap7
La Mediterrània és el meu llar
Es troba al llarg de l'Ap7

Allà baix un Euromed
Es perd dins d'un túnel estret
Passe Tarragona
A una hora de Barcelona
El Pont del Diable em mostra el llom
Com per fer-me recordar
Tot el que ja no som

Les vinyes verdes del Penedès
Em fan pensar en França
El paisatge encara és bell
Com el d'una antiga estampa
Cada colp que viatge cap al nord
El lligam es fa més fort
I trobe que tinc sort
Tinc molta sort

Només mire el que em convé mirar
Als dos costats de l'Ap7
La Mediterrània és el meu llar
Es troba al llarg de l'Ap7

La Mediterrània és el meu llar
La Mediterrània és el meu llar
La Mediterrània és el meu llar

28 forats

Fou un dissabte per la nit
Va eixir de casa amb el millor vestit
A la butxaca mig gram de farlopa
Amb les sabates noves
I un colp de whisky a l'estómac

Era un dissabte per la nit
El vent xisclava com un posseït
Se'l trobaren tirat a la marjal
Quan era ja diumenge pel matí

Amb vint-i-vuit forats al pit
Amb les sabates brutes I el cap partit
El sol brillava ja en el cel
La gent parava a veure el que passava

L'havien vist ballant al Blau
Amb dos pendones vinguts de Salou
Anava "loca" com un capellà
D'un costat a l'altre
Sense deixar de tirar mà

Fou un dissabte per la nit
I aquell feixista salvatge no ho va voler consentir
Se'l trobaren tirat a la marjal
Quan era ja diumenge pel matí

Amb vint-i-vuit forats al pit
Amb les sabates brutes I el cap partit
El sol brillava ja en el cel
La gent parava a veure el que passava

Llavor voladora

Les ones t'arrossegaren
sobre un mar blau i gentil
a una platja que aleshores
era un verger tranquil

Amb vent de llevant volares
cap a terres més endins
fins que un dia t'aturares
entre tarongers i pins

Les arrels són com les mares
busquen terra per instint
les teues allà s'hi clavaren
un impuls ben imprevist

Avui que t'has tornat ja flor
saps que vas ser llavor
d'un arbre lluny d'aquí
quan sents la nostàlgia del temps
quan mires i no entens
que hòsties fas ací

Tu vas viure la infantesa
talment com tothom la viu
ignorant que allò era la vida
que després només s'hi sobreviu

Però com que havies de créixer
ho vas fer sense remei
et va costar reconèixer
el ver color de la teua pell

Avui que t'has tornat ja flor
saps que vas ser llavor
d'un arbre lluny d'aquí
quan sents la nostàlgia del temps
quan mires i no entens

que hòsties fas ací

Avui que saps el teu destí
saps que vas ser llavor
d'un arbre lluny d'aquí
quan sents la nostàlgia del temps
quan mires i no entens
que hòsties fas ací

360º

En un creuer de camins
Hi ha hagut un accident
El jove que conduïa
No ha passat del moment
En que la seva estimada
Rebia la notícia
D'un embaràs sorprenent

Un avió aterrava
Amb un cor hivernant
Un altre l'esperava
En el mateix instant
Que el cirurgià es vestia
Mentre s'hi preparava
Per fer un nou trasplant

I en un llit del mateix hospital
Un home vell somnia
Que pot volar d'un salt
La filla que li està fent companyia
És la mare del jove que ha faltat

Jeff Buckley s'ofega
A Memphis, Tennessee
Un altre cor batega
En escoltar el seu crit
A milions de quilòmetres

Un estel fugisser
Creua el cel de la nit

Una dona se'l mira
Amb un desig secret
Demana el que només pot fer possible la seva fe
És un sol instant
Caigut en el pou del temps
Un acte vulgar
D'un cicle permanent
Imponent
Suficient

La llamada

sonaron
las voces del desierto
una llamada limpia desde el firmamento

la duda
se disolvió en el tiempo
se diluyó en la infinitud del universo

entonces vio una mano sin su par
vio a la sombra terreno ganar
vio una señal que le hizo deducir
que había llegado la hora de partir

y ya no pudo dejarlo pasar
ya no pudo dejarlo pasar

mil años
de absoluto silencio
quedaron sepultados bajo el gran lamento

a través
de la tela de araña
él divisó la luz de una nueva mañana

vio la mirada de un león brillar
la mentira en pedazos saltar
vio una lejana senda que seguir
sintió que ya era hora de partir

y ya no pudo dejarlo pasar
ya no pudo dejarlo pasar

fue un salto
en el espacio-tiempo
un impulso guiado
sólo un soplo de viento

su estela convirtió al perseguido
en un cazador dispuesto a perseguir su sueño

pasaron las noches y los días
pero el grito que lo elevó permanecía

ignoró
cada golpe de mano
llevado por la fuerza de un instinto sobrehumano

saltó los muros que no pudo derribar
sobre las aguas que le impedían pasar
sobre quien intentó hacerle caer
y sobre el límite de su pequeño ser
nunca más volvió a mirar atrás
nunca más volvió a mirar atrás

fue un salto
en el espacio-tiempo
un impulso guiado
sólo un soplo de viento
su estela
convirtió al perseguido

en un cazador dispuesto a perseguir su sueño

nunca más volvió a mirar atrás

nunca más volvió a mirar atrás
nunca más volvió a mirar atrás
nunca más volvió a mirar atrás

Avui el meu cor no vol

Ei, m'ajudes?
digues, com es cura un cor ferit?
ei, m'abraces?
quedat amb mi fins la fi de la nit
acabem el vi encetat
fem les flames a un costat
tombem-nos sota el firmament
invoquem l'esvaïment
ei amor
no em deixes sol
avui el meu cor no vol.

Ei, no marxes
oblida tot el que t'he dit abans
t'ho demane
no caure és que m'agafes de les mans
gaudim de ser en el moment
sense pensar en res dolent
amplifiquem tots els sentits
i si ens perdem de fora a dins
ei amor
no em deixes sol
avui el meu cor no vol.

JT

Humilitat
hi ha qui la sent
més enllà del geni i el talent

ningú com james m'ho va deixar tan clar

Estima clara i transparent
és el millor que pot donar la gent
ningú com james m'ho va deixar tan clar

Altres idees s'encarreguen
de desfer i dividir el món
la música uneix gent de tota condició

Humanitat
amb tot el pes
assumint allò que només u és
ningú com james m'ho va deixar tan clar

Cantem cap a la redempció
encara que no hi hagi salvació
ningú com james m'ho va deixar tan clar

Altres idees que volien governar el món
han fracassat
la bona música és la font de la fraternitat

Altres idees que volien governar el món
han fracassat
la bona música és la font de la fraternitat

D'ella bevem tots els que som
sensibles a la joia i el dolor
ningú com james m'ho va deixar tan clar

Foc i pluja esdevindran
i una cançó encara omplirà l'instant
ningú com james m'ho va deixar tan clar
ningú!

Reinicie

Recordes quan els arbres ens contaven que les pedres eren dents ?
El vent llaurava la pols en les tombes de la gent d'un altre temps.
Jo només desitjava un bes de llavis del misteri i el secret.

Els homes treballaven amb la lletra del suor sobre la pell.
L'atmosfera era segura, les paraules no tenien cap de pes.
Jo només desitjava un bes per convertir-me en un devot confés.

La foscor d'aquestes aigües em fa por.
Des de l'horitzó arriba una remor.
Tremole davant l'abisme del final i reinicie.

Desperta al dolor

Has vist cada mite ensorrar-se en la pols.
No és la puresa, és l'avanç de la corrosió.
El que queda són arrapades, cicatrius i bonys.
La rebel·lia potser, la flaire de la putrefacció.
Les riallades et fan sord.
Els oblits remunten el soroll.
El teu va ser un somni bord.

El que triomfa és la crida de la vanitat.
Tots els ordres, enemics de la fraternitat.
S'amunteguen les proclames dels predicadors.
La mentida d'ahir és el pa ranci del Nostre Senyor.
Permeteu-me d'esmolar les dents,
d'encaixar la boca en l'aliment,
la carronya infecta del present.
Desperta al dolor,
real i necessari com l'altre costat.
La sort de l'amor,
si la trobes faràs bé en sentir-te afortunat.

Assumires el deure del fidel soldat.
Ja ni recordes quantes vegades t'han assassinat.
En el brou de les idees t'hi van rebullir.
L'arrogància d'ahir ha esdevingut un humil sospir.
Vas provar la reconciliació.
Descobrires que no hi ha perdó,
per qui ha perseguit la perfecció.
Desperta al dolor,
real i necessari com l'altre costat.
La sort de l'amor,
si la trobes faràs bé en sentir-te afortunat.

Tirar a matar

Vaig a tirar a matar
la única arma és el que us vaig a cantar

No us amoïneu no us ferirà
i qui no vulga no té perquè escoltar

Ja pense que no hi ha remei que cure el mal capital
que es menja l'ànima de l'ésser humà

I si em preguntes com es pot aturar
així es fa: pam, pam, pam

Anem a jugar
a les troles del llibre oficial
escampades per terra aire i mar
per qui està condemnat a manar

Anem a destapar
les boles que mai deixaran de contar
els escribes a sou del poder
econòmic, polític, diví i militar

Paraules sense pes
no diuen res
si m'has entès
en boca de qui mana més

Promesa, llibertat, fraternitat, solidaritat
nomena-les hi ha moltes més

Si vols informació completa i neta
hauràs de treballar per fer-te-la guanyar
no esperes que te la done cap capelleta
de què vas?

Anem a jugar
a les troles del llibre oficial
escampades per terra aire i mar
per qui està condemnat a manar

Anem a destapar
les boles que mai deixaran de contar
els escribes a sou del poder
econòmic, polític, diví i militar

Júpiter & Io

Júpiter és gran, i l'atrau per gravetat.
Sap que això li fa mal però, no ho pot evitar.
Io orbita al seu voltant, atrapada, imaginant els mons que hi ha més
enllà del cicle etern.

Qui sap si al capdavall serà engolida pel gegant.
O potser un accident trencarà el cercle fatal.
i empentada creuarà l'espai astral, un milió d'eons lluny del cos
fraternal.

A trenc d'alba

A trenc de l'alba ho vaig copsar:
M'havia acabat d'enamorar
El bàtec de la vida renovada
En l'ambient vaig sentir polsar
El vent bufava amb justa intensitat
Fresc i net com un nadó tot just canviat
La llum creuava les teulades
On els ocells piulaven excitats

Encara avui passats tants anys
Recorde bé aquell arravatament
La convulsió de l'esperança
Que em dominava el cos completament

En aquell matí primaveral
Cap dels dos podíem albirar
Que els pares t'advertirien
Contra el nostre amor interpolar
Que la mort s'imposa cada dia
Encara que els cadàvers els fem ocultar
I entre anades i tornades
Aquella flama nostra es va apagar

Però encara avui passats tants anys
Recorde bé aquell arravatament
La convulsió de l'esperança
Que em dominava el cos completament

El tacte de la teua pell dolça
Com el pa acabat de coure
El goig d'aquella certa veritat
Que cada primavera torne a reviure

A trenc d'alba

A trenc de l'alba ho vaig copsar:
M'havia acabat d'enamorar
El bàtec de la vida renovada
En l'ambient vaig sentir polsar
El vent bufava amb justa intensitat
Fresc i net com un nadó tot just canviat
La llum creuava les teulades
On els ocells piulaven excitats

Encara avui passats tants anys
Recorde bé aquell arravatament
La convulsió de l'esperança
Que em dominava el cos completament

En aquell matí primaveral
Cap dels dos podíem albirar
Que els pares t'advertirien
Contra el nostre amor interpolar
Que la mort s'imposa cada dia
Encara que els cadàvers els fem ocultar
I entre anades i tornades
Aquella flama nostra es va apagar

Però encara avui passats tants anys
Recorde bé aquell arravatament
La convulsió de l'esperança
Que em dominava el cos completament

El tacte de la teua pell dolça
Com el pa acabat de coure
El goig d'aquella certa veritat
Que cada primavera torne a reviure

Entén que cap camí es queda per trepitjar
que som poc més que fulles
que el vent fa arrossegar

Ni puto cas

La vida és monocolor
si no t'hi poses a ballar
la dança dels atrevits
que no es conformen
amb pençar
si jo no fos un somniador
ja fa temps que
jauria a un barranc
entre les sargantanes
i el verd fosc del matollar
la vida no té cap valor si no
es pot viure amb dignitat
hi ha tants que te la robaran
sense tan sols pestanyejar
te'ls trobes enmig del camí
i has de pensar per on passar
o fer saber que
tu no vas a viure agenollat

Deixa viure i viu mentre
les cames vagen avant
dona i quan pugues riu
i si no agrades ni puto cas

Mai ningú no et posarà
l'estora roja per entrar
a l'escenari del gran joc
on es confon la realitat
t'ensenyen que
hauràs d'actuar per
obtenir complicitats
però si fantasieges
s'apressen a censurar
hi ha qui per
un tros de pastís
és molt capaç d'assassinar
potser té pinta d'adonís
però no et deixes enganyar
perquè arribat el moment

com la hiena
se n'aprofitarà
et clavarà els ullals
fins deixar-te desagnat

Deixa viure i viu mentre
les comes vagen avant
dona i quan pugues riu
i si no agrades ni puto cas
Ix al carrer i viu, mentre
les comes vagen avant
dona i quan pugues riu
i si no agrades ni puto cas

Les màscares

Porta ací la caixa
Ompli la marraixa
Passa'm la cassalla
que vull fer un glop
Dius que en aquesta fira
tot esdevé mentida
No seré jo qui et diga
que et manca raó

Entre llums i ombres
Les formes es transformen
en fantasmes vells
Entre veus i tombes
Les màscares canvien
sempre que hi convé

Renta't ja la cara
Lleva't el maquillatge
No veus que el personatge
ja ningú se'l creu
No et faces el distret
estàs ben obsolet

Portes anys mirant
la mateixa paret

Entre fums i líquids
Les penes i alegries
s'assimilen bé
Entre deus insípid
La veritat s'amaga
i ara ens la neguen també

Sortir gegants

No sóc qui
Per a mostrar
Quina senda has d'agafar

Respire el mateix aire i sé
Que només sóc un ésser mortal
També tinc por a fracassar
I amb les paraules no saber expressar bé
Què sent

Però si et puc ajudar
Voldria oferir-te una mà
O una abraçada de tot cor
Com a refugi ancestral
Del fred i la fragilitat
Del fet existencial acumulat

Sí, vull ser l'amic i la pau
Donar-te el calor que ara et cal
Sentir en silenci i no dubtar
A compartir el que et fa mal si et plau

Després dels dies simulats
De poses i de vanitats
Més enllà de la persona
Que ens hem hagut d'inventar

Ni màscares ni disfresses valen
Per a enfrontar la humil humanitat

Sí, vull ser l'amic i la pau
Donar-te el calor que ara et cal
Sentir en silenci i no dubtar
A compartir el que et fa mal si et plau
I alleugerir la càrrega brutal
Alliberar dimonis engabiats
Emprar-li al temps un moment congelat
Posar llum on hi havia obscuritat
Tallar cadenes i sortir
Sortir gegants

18350 dies + Stereotype

Tu germà de la pedra, estàs fet de l'aigua que fecunda i dona vida a aquesta Terra.

Tu pols de les estrelles, mares milionàries de planetes, asteroides i galàxies.

18350 dies no en són res. No sóc un suïcida però sempre els he entès.

Fas del temps una finestra i de l'espai la trampa que t'enganya i el segresta.

Prefereixes la mentida que és més divertida i t'allunya de l'abisme que t'observa.

18350 dies no en són res. No sóc un suïcida però sempre els he entès.

Si ja has escapat de la presó del cos i experimentat freqüències de so, amb tots els colors de la llum vibrant, ja saps que no hi ha límits al voltant.

Veus!

Som germans de la pedra, estem fets de l'aigua que fecunda i dona vida a aquesta Terra.

Som pols de les estrelles, mares milionàries de planetes, asteroides i galàxies.

18350 dies no en són res. No sóc un suïcida però sempre els he entès.

Fem del temps una finestra i de l'espai la trampa que ens enganya i el segresta.

Preferim la mentida que és més divertida i ens allunya de l'abisme que ens observa.

18350 dies no en són res. No sóc un suïcida però sempre els he entès.

Fem per escapar de la presó del cos i experimentar freqüències de so amb tots els colors de la llum vibrant, sabem que no hi ha límits al voltant.

STEREOTYPE

Wave goodbye to your stereotype

Why don't you say goodbye to your stereotype?

Wave goodbye to your stereotype

Why don't you say goodbye to your stereotype?

Encara no estàs tip del teu estereotip?

La llum es presenta si la crides

Ballar descalç tota la nit. Amb l'alegria omplint-te tot el pit.
Les amargures oblidades , les penes soterrades en la pols d'ahir.

Mirar les cares de la gent que t'acompanya en el mateix moment.
I connectar sense paraules el que contenen les faules potser siga cert.

Per què no pot ser tot sempre així, sentir-te tan bé com et sents hui.

Per què abraçar ombres quan la llum es presenta si la crides?
Si tu saps que sempre estaré ací i jo sé que tu estaràs per mi
allunyarem dubtes i sense por és com serem més lliures.

Veure l'esclat d'un nou matí i celebrar que encara som ací.
Si açò és només un somni volem que hi dure fins que es torne a
fer de nit.
Floating in a sea of uncertainty and every single bit is life to me.
We may be drifting in the ocean but you know we just don't give
up easily.

Per què no pot ser tot sempre així, sentir-te tan bé com et sents
hui.
Per què abraçar ombres quan la llum es presenta si la crides?
Si tu saps que sempre estaré ací i jo sé que tu estaràs per mi
allunyarem dubtes i sense por és com serem més lliures.

Junts ho farem, junts ho farem, junts.

Explore and fall into the arms of love

Behold the colours of the light.
Sound frequencies across the sky.
Some are high and some real low.
If you don't dare it will not show.

This time is like no other time.
This time you're bound to get real high.
Your body naturally locks up.
Your brain needs all the energy you have.

Now explore, be here and be everywhere.
Then discover all we share.
You might try to name it.

Words will fail you anyway.
Hail all-embracing femaleness.

And fall into the arms of love.
I caure en braços de l'amor.

València tensa

Vaig pels carrers de València.
El blau del cel es menja el sol.
Una brisa suau i fresca m'acarona el moll del cor.

És l'esclat de la primavera
en aquesta part del món.
Es barregen les olors,
les textures, els colors.
Un amic fidel m'espera,
tot sembla ser al seu lloc.

De camí pare en una botiga
per comprar uns pantalons.
Demane amb educació
si en té en un altre color.
El botiguer diu que le hable en cristiano
i em trastoca el bon humor.

Ai...
No vinc de terres llunyanes,
no vinc pas del fred del nord,
no vinc de Tòquio ni Moscou,
per què em rebeu amb el gest tort?
Vinc dels plans de la Ribera,
d'un riu que hi ha molt a prop.

Aquesta ciutat confusa
—que vol ser oberta i gran—
sol ser hostil als germans
—inconscient, irracional—

que venim del mateix arbre
i parlem en valencià.

Ai...

València,
angoixa densa.

Saps que si no fas de mare
mai podré estimar-te tensa.

El braç sinistre, la cama destra,
et mutiles els membres propis
amb una passió intensa.

Ai...